

ATLETISME

Publicació mensual del Club

ACCIÓ ATLÈTICA

Any I - Núm. IV

Urgell, 9, 1.er - BARCELONA

maig 1933

LA FEDERACIÓ CATALANA D'ATLETISME I NOSALTRES

El perquè no s'ha celebrat el nostre tercer festival destinat a juniors i categories inferiors

Són prou conegudes les circumstàncies que determinaren la constitució d'«Acció Atlètica» perquè hàgim d'insistir respecte d'elles. I és també prou coneguda la finalitat que perseguim—formació de noves promocions d'atletes, perfeccionament dels actuals, ajut als Clubs—perquè ens puguem considerar rellevats d'haver d'aclarir el nostre ideari.

En constituir-nos no perseguíem altra finalitat que la d'enlairar per tots els mitjans al nostre abast el nivell mig de l'atletisme a Catalunya. I per bé que no preteníem l'ajut de ningú, esperàvem, això sí, la col·laboració dels Clubs i de la mateixa Federació, per tal de poguer portar a terme aquesta tasca d'apostolat. Quant als Clubs, no ens podem pas queixar. Acolliren amb evident satisfacció el nostre adveniment als rengles de l'atletisme i han col·laborat en la mesura de llurs forces a la tasca d'«Acció Atlètica». No així la Federació, qui, per motius que no podem analitzar, però que no escapen a la nostra percepció, no solament ens ha fet el buid, desentenent-se de la nostra presència en el concert dels clubs d'atletisme, sinó que ha arribat fins i tot a prohibir als altres Clubs que «Acció Atlètica» els ajudés en les seves tasques d'organització i control de proves atlètiques, sense que això fos obstacle perquè ella — la Federació, — negligint de manera incomprensible les seves obligacions, deixés de prestar als Clubs la col·laboració obligada que havia de prestar-los i que «Acció Atlètica» els oferia desinteressadament per altre costat.

No era propòsit d'«Acció Atlètica» el criticar a la Federació. Però ha arribat el moment de que no és possible mantindre'ns en aquesta actitud passiva, car la Federació, en una de les seves intervencions dissortades, ens ha fet víctimes d'una injustícia palesa. Encara, amb tot, no escatiríem la qüestió si solament haguéssim estat nosaltres els perjudicats; però es dona el cas que de rebot han estat perjudicats

un nucli ben important d'atletes. Ens referim concretament al cas de que la Federació ha impedit la celebració del tercer festival nostre, continuació dels festivals «Molock's» i «Rossend Calvet» i ens ha deturat la trajectòria de formació atlètica que anàvem descrivint amb els nostres festivals, i deturant aquests, la Federació ha prestat un flac servei a la causa atlètica i ha demostrat desconèixer que la finalitat primordial d'una Federació d'Atletisme és fomentar aquest, partint del principi de formar atletes i procurar la seva continuïtat en la pràctica del nostre esport. Per tal d'aclarir aquesta injustícia de què hem estat objecte, farem història dels fets.

El dia 5 de març, i amb motiu del festival «Molock's» a l'Estadi i aprofitant la presència en el mateix del President de la Federació Catalana, vàrem indicar-li que «Acció Atlètica» volia celebrar altres festivals de les mateixes característiques i que, per tant, pregàvem a la Federació que ho tingués en compte per tal de que no ens trobéssim amb què no hi haguessin dates disponibles. Va contestar el senyor al·ludit que fèssim la petició per carta i que la Federació, per descomptat, tindria interès en què els nostres festivals es poguessin portar a terme. Coincidint amb això en Lluís Meléndez, va dir també al Sr. President de la Federació que la revista *Atlètica* volia organitzar determinats festivals dintre el mes de maig, demanant se li reservessin dues dates dintre de dit mes. A això va respondre el senyor President que ho fes igualment per carta, doncs es donava el cas de que el Tagamant també havia demanat una data dintre de dit mes per a celebrar un altre festival, i això, coincidint amb la data de celebració amb els Campionats de Juniors, feia suposar que quedaria el calendari molt ple. Nosaltres, atenent-nos a la indicació del senyor President de la Federació, a l'endemà mateix, per tal de no perdre gens de temps, vàrem fer una lletra a la Federació per la qual demanàvem les dates del 9 d'abril per a celebrar un festival per a neòfits i la data del 7 de maig per a celebrar un festival per a juniors. El dia 14 del mateix mes ens va contestar la Federació concedint-nos la data primera, però *no parlant de res en el que es refereix a la segona*. Davant d'això nosaltres vàrem insistir amb data 28 del mateix mes perquè ens contestés a veure què era el que passava amb la data del 7 de maig. Amb data 6 d'abril ens contestà de nou la Federació dient-nos que no ens pot concedir la data que demanem, perquè ja està concedida la data a l'*Atlètica* per a fer la primera jornada d'un festival anomenat «Criterium de Primavera», cosa que no podia fer, ja que en la data que vàrem demanar l'Estadi, *Atlètica* ni tan sols havia aparegut a la llum. A continuació ens deia que l'única data de què es podia disposar era la del dia 30 d'abril a la tarda. S'ha d'observar que les característiques dels nostres festivals, i més en tractar-se de juniors, amb el què nosaltres esperàvem arribar a una xifra de doscents atletes, no era possible fer-lo en una tarda, detall aquest que no hauria d'haver desconegut la Federació.

Ultra això, com que la carta venia amb retard, quedaven porques dates per a portar a terme una tasca de propaganda eficaç. Aprofitant la visita d'un soci nostre a la Federació es va insistir perquè quan menys ens fos concedit el matí del dia 30. El mateix senyor President va contestar al nostre representant que al matí no era possible de cap de les maneres, perquè hi havia unes sessions d'entrenament amb puntuació i que no se'ns podia concedir. Davant d'això nosaltres vàrem fer gestions per veure de trobar un camp que permetés de celebrar nostre tercer festival, tota vegada que la Federació se'n desentenien. Però el cert és que aquestes gestions han donat un resultat negatiu, perquè si bé hem trobat algun camp, els resultats que en el mateix es poguessin registrar no respondrien segurament a les possibilitats dels atletes participants, els quals a l'Estadi es podrien produir amb més facilitat i obtenir més bons resultats.

Posteriorment a això la Federació va donar l'espectacle vergonyós de no acudir al festival d'entrenament que s'havia al·legat per a no concedir-nos el matí del dia 30, demostrant així de manera ben evident que no era una cosa tan important que no s'hagués pogut deixar de celebrar per tal de permetre que «Acció Atlètica» hagués portat al terme el seu festival.

Alguns Clubs, per iniciativa del C. D. Júpiter, coneixent les nostres dificultats, vàren elevar un document a la Federació demanant que s'ajornés per una data la primera jornada del «Criterium de Primavera» amb mires a que es pogués celebrar el nostre festival..., però fou endebades, car es veu que hi havia la consigna de que «Acció Atlètica» no pogués celebrar-lo.

No volem comentar aquesta actitud de la Federació, però volem, això sí, fer notar que no és just que per concedir una organització a una publicació es postergui a un Club que, com nosaltres, tendeix únicament a dilatar el nombre i la qualitat dels nostres atletes, oferint-los organitzacions que els permetin de produir-se segons la seva vàlua del moment. No ens estranya gens ni mica, però, que la Federació s'hagi comportat així amb nosaltres, car sabem que s'han llegit i rellegit els Estatuts i Reglaments propis per veure de trobar la fórmula que els permetés de treure a «Acció Atlètica» de la Federació.

Tot això la Federació ha tingut l'habilitat de disfressar-ho, fent aparèixer una gazetilla, a través de la qual semblava que havia obrat amb ampli esperit de justícia. Pot veure's, però, segons el que diem, i que podem demostrar, que hi ha hagut per part de la Federació un interès evident de perjudicar a «Acció Atlètica».

Si «Acció Atlètica» pogués comptar amb l'apoi econòmic de tots els aficionats catalans, estem segurs que conseguiríem fer de Catalunya una potència atlètica

Influència dels esports atlètics en l'organisme

INFLUENCIA DE LA CURSA EN EL SISTEMA MUSCULAR

(Continuació)

Es corrent el dir que un muscle que treballa augmenta de volum, i per això cadascú porta en la seva imaginació els deltoides i els bíceps enormes de certs atletes que són exclusivament atletes de força. Contràriament, en els atletes de velocitat, entre els quals en primer pla hem de col·locar-hi els corredors, els muscles molt entrenats no augmenten més que molt poc en volum i si, fent abstracció de diferències individuals inevitables, considerem les rades de corredors, com per exemple aquests extraordinaris Rekkas marroquins o bé els corredors indis, veiem que aquests individus tenen tots les cames primes.

Es que, en efecte, el desenvolupament del muscle no és uniforme i que la part que va a entrar en joc serà diferent segons es tracti d'atletes de velocitat o d'atletes de força. Fa temps ja que els històlegs han remarcat en certs animals, com el conill, l'existència de muscles pàl·lids (o muscles blancs) i muscles foscos (o muscles roigs) i que en el mateix muscle hom hi troba fibres que són més fosques que les altres. Es en aquestes fibres més fosques en les quals el sarco-plasma hi és relativament més important que en les fibres pàl·lides; i hom admet, generalment avui dia que la tonalitat del muscle està lligada a la quantitat més o menys gran de sarco-plasma que conté. Els muscles dels atletes de força en els quals la tonicitat (to de contractibilitat) està desenvolupada en perjudici, tanmateix algunes vegades, de l'elasticitat, són doncs muscles en els quals la part sarco-plasmàtica hi està en gran extrem desenvolupada, mentre que al contrari en els muscles dels atletes de velocitat, com els corredors i els esgrimistes, el desenvolupament del sarco-plasma és relativament feble i les fibres musculars estriades tenen al contrari una gran importància. Tot ens mena a creure que aquesta teoria és exacta; si més no, podem afirmar que el desenvolupament en velocitat del muscle no augmenta més que feblement el seu volum, mentre que el desenvolupament en força del mateix muscle l'hipertrofia de manera considerable.

El funcionament ràpid dels muscles del corredor afecta igualment la seva nutrició. Les experiències de Chauveau han demostrat que el muscle que treballa consumeix molt més oxígen, molt més sucre i produeix molt més àcid carbònic que el mateix muscle en repòs. Han demostrat igualment que la quantitat de sang que travessa aquest muscle és quintuplicada i pot ésser àdhuc decuplicada. Ara bé; quan el muscle està contret, les petites artèries i els capil·lars que conté són

aixafats durant la contracció i, en conseqüència, durant aquest temps, la circulació no s'efectuarà. Al contrari, al moment en què el múscle es relaxa, els capil·lars i les petites artèries, a impuls d'influències que coneixem encara massa malament, són la base d'una vaso-dilatació considerable. Hom veu, doncs, clarament que el múscle que es contrau ràpidament i freqüentment, tindrà una nutrició molt diferent del que es contrau lentament i per més temps.

La simple exposició d'aquests fets ens força a admetre que durant la contracció del múscle tots els altres òrgans van a servir-li d'ajudants; la circulació aportant-li la sang necessària, els pulmons carregant la sang d'oxigen i lliurant-lo de l'àcid carbònic i probablement d'altres productes de rebuig, el fetge vertint substàncies glucòsides en la circulació, els ronyons i el fetge eliminant la sang d'altres productes de rebuig que els eliminats ja pels pulmons. A l'ensem les glàndules sudorípares es posen en joc per regular la temperatura central, la qual tendeix a elevar-se per la influència de fenòmens químics que a l'interior del múscle i per processos encara desconeguts causen la transformació de la forma dels discs foscos de les fibretes i, en conseqüència, la contracció del múscle. Hom pot imaginar-se, doncs, el considerable que esdevindrà el treball de tots aquests aparells en entrar en joc no pas un múscle isolat sinó les masses musculars tan considerables com les dels membres inferiors durant la cursa, a les quals cal adjuntar el treball menys intens, és veritat, però gens negligible dels múscles dels braços i del tronc.

(En l'edició vinent: «Influència de la cursa en el sistema circulatori»).

L'alt ideal que persegueix ACCIÓ ATLÈTICA i el sacrifici que representa l'edició d'ATLETISME, mereix l'apoi de tots els atletes i aficionats

CALÇATS
CATASÚS

UNICS A BARCELONA
ARIBAU, 19 - TELÈFON 32365

Vindiquem!!

Les represàlies de què en règim hitlerià han estat víctimes boxadors i tennistes hebreus alemanys i la interpretació del concepte de la supremàcia de la raça, exposat durant les campanyes electorals de l'etapa pre-governamental del social-nacionalisme, que posà en llavis dels seus propagadors l'amenaça d'excloure els homes de color en les properes Olimpíades, ha alarmat justificadament els medis esportius internacionals. Així hem vist com tres anys abans de que els X Jocs hagin de tenir lloc han passat a ocupar prematurament un pla d'actualitat mobilitzant la diplomàcia esportiva internacional.

De Nord-Amèrica ha sorgit la iniciativa de plantejar la inconveniència de celebrar les Olimpíades de 1936 a Berlín sota les directrius de la política orientada per Hitler i els seus seguidors, la fòbia antisemita ben palesada dels quals i l'al·lusió avançada pel que respecta als homes de color, producte tot ell del desmesurat i per demés del tot injustificat orgull de raça, no constitueixen certament una garantia d'equanimitat sinó que dona lloc a preveure — argumentació que esgrimeix els Estats Units — una possible intromissió atemptatòria a la llibertat dels Jocs i segurament un focus de futurs incidents.

No tenim a mà dades per a establir la importància de l'aportació hebrea en les lluites olímpiques, però, pel que es refereix als homes de color, podem dir que és importantíssima. No ens cal sinó una mirada, i no pas gaire retrospectiva, en els anys olímpics d'atletisme — ja que, encara que la campanya s'ha enfocat en termes generalitzats, no se'n escapa que és l'Atletisme el punt sensitiu que ha obrat com a ferm nt reactiu, — per imposar-nos del paper magnífic que els homes de color representen en les proves atlètiques. Vegem sinó aquestes dades que copiem a continuació, extretes a l'atzar i, per tant, possiblement incompletes, però que ens il·lustraran suficientment.

Als Angels era un negre, el ianqui Tolan, qui amb els seus 10 s. 3-10 i 21 s. 2-10 en els 100 i 200 metres llisos respectivament esdevenia campió olímpic en mbadues proves. Un altre negre Metcalfe, també nordamericà — l'home que té assolits, per bé que no homologats, els millors temps mundials en els 100 i 200 metres llisos amb 10 s. 2-10 i 20 s. 2-10 — es classificava segon i tercer respectivament en les finals de les dites proves.

Gordon, negre ianqui també, saltant 7.638 metres en llargada s'adjudicava als Angels el títol olímpic en aquesta especialitat.

En els mateixos Jocs, Edwards, negre canadenc, que ja l'any 1928 a Amsterdam arribà en quart lloc en els 1.500, es classificava tercer en les proves de 800 i 1.500 metres.

En l'Olimpiada de 1928, Amsterdam ens donava un segon en els 100 metres llisos de raça negra, l'anglès London.

En el salt de llargada dos homes «fosc», Ham, amb la marca de 7.730 metre, i Cator (ex recordman mundial amb els seus 7.930 metres, marca ja excel·lida), nordamericà el primer i haitià el segon, acaparaven a Amsterdam el primer i segon lloc, repetint el cas dels Jocs celebrats en 1920 a Anvers, en els que també foren dos homes de color, ianquis ambdós, Gourdin i Butler, els qui s'emparaven dels dos primers llocs.

Segurament podríem allargar molt més aquesta relació. Ella justifica ja prou la inervenció primeríssima dels Estats Units, car són ells els més afectats per les amenaces dels nazis. És natural, doncs, que Nord-Amèrica, que es beneficia del concurs dels seus ciutadans negres, s'inquietés seriosament i provoqués una situació concreta respecte aquest particular.

No deixa però de resultar xocant — i ho remarcuem així de passada, atents a tota mena de contrastos — que hagi estat dels Estats Units, país on existeix encara arrelat el prejudici de raça, on el negre tradicionalment més vexat és i on encara despietadament se'l col·loca al marge de la llei (parlin sinó els recents fets de Socottsboro, afegitó d'una llarga cadena), d'on hagi sorgit el primer crit protestari, vindicatiu indirectament per la raça negra. Cal convenir que sovint el món ens ofereix unes paradoxes que donen molt que pensar.

La repercussió que ha tingut el crit d'alerta de Nordamèrica era de preveure, No es pot ja avui dia, després de les experiències del que va de segle, acceptar l'absurda teoria imperialista de la superioritat de castes i races. Hem après a veure-hi, sota l'aparell amb què es cobreix, l'amoralitat de principis i l'afany desmesurat de conquesta i expoliació que el fa repulsiu a tota consciència liberal.

La diplomàcia esportiva internacional ha treballat de ferm per tal de conjurar aquest primer incident que, pel que es veu, ha inquietat també els actuals governants alemanys. Per això el senyor Edstroem, president de la Federació danesa d'Atletisme — i això afirma el nostre punt de vista de què és al voltant de l'Atletisme que s'ha debatut aquest afer, — s'ha apressat a dir, i és de creure, tal com van els coses, amb l'assentiment de les esferes oficials alemanyes, que «no cal pensar en l'exclusió de cap participant inscrit reglamentàriament per la seva Federació Nacional».

Aquestes paraules han tingut la virtut de cloure virtualment l'incident. Les veus de protesta han emmudit, salvada — per què no cal dir-ho? — més que la decència dintre el clos de les lluites internacionals, els interessos propis.

Malgrat tot, no deixa d'ésser encoratjadora i digna de remarcar la victòria, efímera i insignificant davant dels problemes que resten encara en peu, de l'esperit dels Jocs Olímpics — convivència i germanor de pobles, lluita noble — damunt la intransigència estrident d'un règim. Humanisme contra barbàrie!

Es de doldre que en aquesta ocasió, ací, no haguem fet ressaltar com calia la importància dels fets. Han estat ben pocs els que se n'hagin ocupat i encara entre ells no hi ha mancat el que ho ha fet adoptant la posició de l'etern transigidor. Volem creure que si l'Atletisme no s'hagués exclòs del Comitè Olímpic, hauria fet sentir allà la seva veu en defensa dels esportius que hom pretenia situar al marge de les lluites olímpiques.

Per a ells tota la nostra simpatia!

ATLETISME és encara la única publicació del seu gènere que s'edita en llengua catalana. - Aquest és l'orgull que ens dona la nostra obra.

Anàlisi de les diverses especialitats de l'atletisme

Les curses de tanques

Es de molt temps que hom ve notant la manca d'atletes que en els nostres Clubs es dediquin a la difícil especialitat de les curses de tanques. I no és pas precisament perquè entre els nostres atletes no n'hi hagin que reuneixin condicions naturals ben propícies per a la pràctica d'aquesta especialitat. Volem creure que el mal radica en la dificultat que per als Clubs represen ta l'adquisició del material necessari, comptant amb el qual segurament sortirien atletes que s'hi dediquessin amb indubtables possibilitats de millorar les actuacions dels pocs homes que ara s'hi venen dedicant.

Avui començarem amb aquest article un estudi detingut de les curses de tanques, donant a conèixer les característiques i reglamentació de les proves, i seguirem en l'edició vinent, explicant la tècnica d'aquesta difícil especialitat.

Cursa de 110 metres amb tanques

Consisteix aquesta prova en recórrer 110 metres en línia recta, en qual distància hi hauran intercalats 10 obstacles exactament iguals.

De la sortida a la primera tanca deu haver-hi 13'72 metres. De la darrera a la meta 14'02. Entre cada una d'elles 9'14 metres.

Cada tanca té d'alçada 1'067 metres, d'amplada 1'22; les bases 0'50 metres i un pes total de 7 kg.

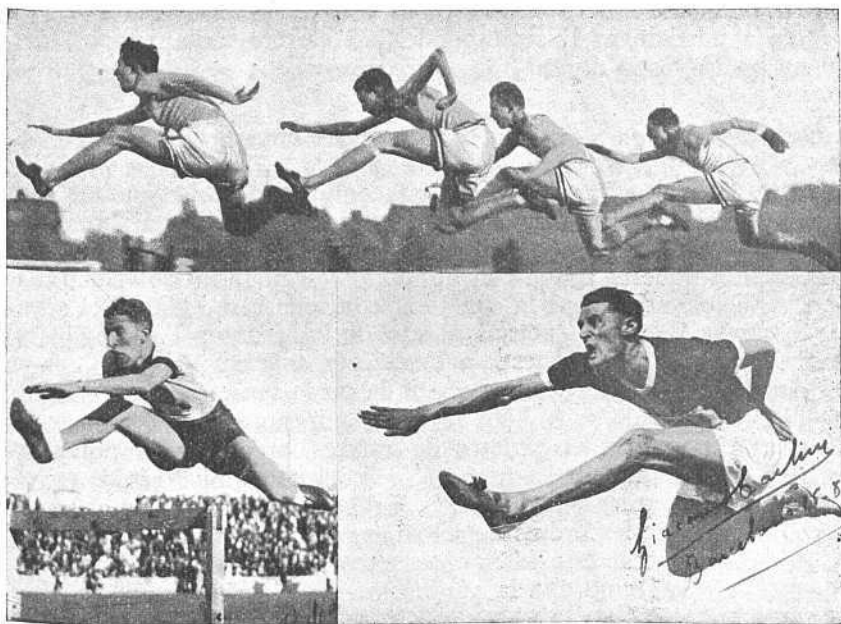
Aquesta prova és d'una duresa considerable, per haver-se d'efectuar 10 salts a un tren sostingut en la màxima velocitat. De res serveix

l'ésser un bon *sprinter* si no s'està compenetrat de manera absoluta amb la tècnica del pas de les tanques.

Cursa de 200 metres amb tanques

Té iguals característiques que la cursa de 110, amb la diferència de que les tanques tenen una alçada de 0'762 metres.

La col·locació de les tanques és la següent: De la sortida i entre cada tanca, 18'29 metres. Des de la darrera a la meta, 17'10 metres.



En el fragment superior: Volant les tanques de 400 metres en una final d'un matx inter-colegial celebrat a la Universitat anglesa d'Oxford.

En el fragment inferior: El recordman peninsular Segurado (esquerra) i l'italià Giacomo Carlini, avui un dels millors especialistes, en el moment de passar una tanca de en la cursa de 110 metres

Cursa de 400 metres amb tanques

Hi ha també en el recorregut de la cursa 10 tanques, si bé aquestes tenen una alçada de 0'914 metres, i estan col·locades de la manera següent: De la sortida a la primera tanca, 45 metres. Entre cada una d'elles, 35 metres. I de la darrera a la meta, 40 metres.

Reglament de les curses de tanques

La fusta superior de les tanques haurà d'estar pintada de blanc.

Tot corredor que faci caure tres o més tanques, o la part articulada de tres o més tanques, serà desqualificat. Trencar, abatre, o gronxar la part articulada, es considera com tanca caiguda.

Perquè un rècord sia vàlid, és necessari que el corredor hagi passat totes les tanques i que entre elles hi hagi la distància reglamentària; cap marca podrà ésser homologada com a rècord, si totes les tanques, després d'haver-les passat el corredor, no han quedat dretes.

El corredor que passi el peu o la cama per l'exterior de la tanca serà desqualificat.

A cada participant li correspondrà un carreró amb tanques, del qual no podrà sortir durant tot el recorregut.

Condicions físiques que han de posseir els corredors de tanques

Cursa de 110 metres. — Tenint en compte que les tanques són obstacles que s'oposen a una cursa plana de velocitat, hi ha necessitat de passar-los amb la menor pèrdua de temps. Per això els atletes que es dediquin a aquesta prova han de reunir les qualitats de velocitat i potència. Velocitat, perquè la cursa en sí la requereix, donada la seva breu distància. Potència, perquè el salt de les tanques i consegüents caigudes fan necessària aquesta potència per anar impulsant el cos a cada nou atac de tanca, i per a seguir la cursa sense minvar la velocitat després de cada salt. Això fa que siguin aptes per a dedicar-se a aquesta especialitat els atletes de cames llargues, gran potència muscular en els aductors i extensors, de compàs ampli i ràpids en el seu funcionament psico-motriu, per la íntima relació que té en aquesta cursa el trasllat de les ordres de moviment del cervell als òrgans que han d'executar-lo, car és evident que la més lleu vacil·lació origina la pèrdua del ritme i amb ella la pèrdua immediata d'un temps preciosíssim.

Cursa de 200 metres. — En aquesta cursa ja no és tan precisa la potència per tractar-se d'obstacles de menys alçada i que poden passar-se amb relativa facilitat. No vol dir això que qualsevolga *sprinter* pot dedicar-se a aquesta prova, car la presència de les 10 tanques, per bé que siguin de poca alçada, fa precisa la producció d'un esforç més considerable que no pas en la cursa de 200 metres llisos.

Aquesta prova pot assimilar-la fàcilment un atleta de cames curtes, havent, però, d'estar dotat de potència muscular que li permeti mantindre la velocitat en tota la llargada de la cursa, per a efectuar la qual es necessita bastant fons. També serà un bon ajut el que sigui ràpid en el funcionament psico-motriu.

Cursa de 400 metres. — L'atleta que es dediqui a aquesta prova ha d'ésser un potent corredor en 400 metres llisos i tindre les cames llargues. Ultra això ha d'ésser de constitució interna robusta, per tal de poguer resistir els cops que ha de rebre el cos en els salts. Ha d'observar-se que en els darrers 100 metres el corredor necessita tenir molta reserva de potència per a fer front al restant de la cursa i a les tanques que li queden per saltar, i sense aquesta reserva, el més probable és que no pugui acabar la cursa.

Tot bon aficionat de l'atletisme ha de fer-se soci protector d'«Acció Atlètica»

Consideracions generals sobre les curses de velocitat

En l'edició anterior vàrem parlar de la capital importància que té, en les curses de velocitat, el fer una bona sortida. Insistim prop d'aquest afer, per a remarcar que, amb tot, la sortida no és la única determinant d'una victòria.

S'ha de fugir de l'equívoc que imperava fa uns anys, o sia que el més important era l'arribada, veient-se casos en què un home que havia pogut portar el cap 95 metres, ni tan sol el nomenaven. Però no s'ha de caure en l'equívoc de concedir únicament a la sortida tota la importància de la cursa.

Abans era opinió generalitzada el creure que un atleta que hagués verificat una bona sortida seria batut a la meta per no poguer rivalitzar amb els demés en l'esforç final.

Les modificacions que s'han operat en la forma de sortir han canviat sensiblement aquesta opinió. Cinquanta anys enrera, el corredor es llançava a la cursa en posició vertical.

La sortida ús Sheffield era la preferida. En aquesta sortida el braç esquer s'avançava, tenint la mà dreta al cos, decantant aquest endavant i amb els peus mig enfonzats dintre dels sots de sortida. Al tret de pistola, el braç esquer es tirava endarrera amb violència al mateix temps que el peu dret es llançava fora del sot.

L'anglès Harry Hutchens, destacadíssim corredor professional, feia aquesta sortida quan va començar la seva actuació a Austràlia prop de l'any 1880. Allà va trobar-hi a Xarles Samuels, indígena que feia el que ell nomenava «sortida kangur». Consistia aquesta sortida en ajupir-se per complet en els sots de sortida, tal com ho fa el kangur abans de llançar-se a fer el seu clàssic salt, i que l'atleta feia coincidir amb el tret de sortida.

La sortida ajupida fou molt perfeccionada al principi d'aquest segle per Arthur Duffrey, l'ex recordman del món de les 100 iardes amb 9 s. 6-10 de la Universitat de Georgetown. Deu anys més tard,

Howard Dren, quan era campió del món, va perfeccionar la sortida per mitjà d'un petit moviment propulsiu en sortir dels sots.

A partir d'aleshores s'ha anat perfeccionant considerablement la sortida fins arribar a la manera de sortir actual, que sembla haurà d'ésser considerada com a definitiva. Hi ha corredors que tenint una raríssima percepció d'endevinar el moment del tret, efectuen sortides tan fulminants que els permet en els primers deu metres, treure un avantatge de més d'un metre als altres corredors, sense incórrer en càstig, per quan han sortit en el moment del tret i no abans. Exemple d'aquests el tenim en Jackson Scholz, estudiant a la Universitat de Missouri, qui fins a distàncies de 70 metres batia als millors *sprinters* del món. A la darrera Olimpíada, Yoishoka, atleta nipó, fou per al «starter» l'anguila groga, car sempre se li escorria...

Aquests dos atletes, però, no han assolit llocs d'honor exclusivament gràcies a la sortida. A Scholz, principalment, no li fou possible d'obtenir el títol de campió nacional, fins que ultra preocupar-se de la sortida ho fou també dels demés detalls de la cursa.

Si hom hagués de triar entre dos atletes *sprinters* un que efectués bona sortida i altre que tingués velocitat en la cursa, la tria no resulta gens dubtosa a favor del darrer, car la velocitat és innata més bé que adquirida, mentre que la sortida és qüestió d'adestrament, d'estudi, de forma. A condicions iguals de velocitat, és innegable la superioritat del que hagi assolit la millor sortida. Però no ha d'oblidar-se el factor moral. L'home que va al davant no coneix la seva situació amb respecte als seus contraris; en canvi aquests, esperonats per l'avantatge que aquells els porta, poden produir les llurs energies de manera que al més lleu descuid (una mirada al costat, un defalliment imperceptible) ja han batut a l'home que ha mantingut el cap durant molta part de la cursa. I si això passa amb homes de condicions iguals, en tractar-se d'atletes que en la cursa es produeixen amb diferència de velocitat, no li servirà pas de res a l'atleta menys ràpid haver sortit amb avantatge, car els altres coneixedors de la seva menor velocitat podran

CASA SIBECAS

Articles per a tots els ESPORTS

Aribau, 35

BARCELONA

Tel. 32915

passar-lo solament limitant-se a fer la *seva cursa*, no la imposada per aquell.

Altrament, l'haver fet el màxim d'esforç per a mantenir el cap, no li permet a l'arribada fer ni la més petita temptativa per a guanyar uns centímetres als seus contraris. Es, podríem dir-ne, el sistema de fer bones sortides amb arribades dolentes.

Frank Wickoff, recordman del món de les 100 iardes amb 9 s. 4-10 i a la vegada dels rellevaments 4 per 100 amb els compenetradíssims Kiesel, Toppino i Dyer amb 40 s. ha fet recentment una nova divisió en els moments de les curses de velocitat. Fins ara es consideraven tres: sortida, per-cors i final. Ell hi introdueix dels 10 als 40 metres, el que anomena «pick-up». En l'edició del mes vinent acabarem aquest estudi, analitzant les parts que ens resten per a comentar, entre elles aquest interessant «pick-up» de recent incorporació.

Advertiment interessant per a tots els clubs

Els Clubs i atletes residents a Barcelona podran trobar «ATLETISME» al quiosc de la Plaça Urquinaona, cantonada Ausias March. Els clubs forans podran adquirir-lo remetent-nos 0'40 ptes. en segells de correu per cada exemplar que desitgin i que els remetem immediatament.

La Confederació Esportiva de Catalunya encara?

Es un fet cert que hom tracta de posar novament en marxa un organisme que representi totes les Federacions Esportives de Catalunya. Els primers passos han estat ja iniciats en aquest sentit per la Federació de Lluita, que és la que ha tret a llum aquesta iniciativa, llançant una crida a les demés Federacions i elements interessats.

Si ens hem d'atenir als raonaments dels propugnadors de la campanya, haurem de convenir en què el projecte en qüestió és altament interessant per al desenvolupament de l'esport al nostre país. Una pila d'aspectes, que avui rauen absolutament negligits o bé s'efectuen d'una manera incoordinada, trobarien la manera d'ésser encarrilats per un organisme de la índole del qual es tracta. Ultra la direcció de les instal·lacions esportives de la ciutat, amb ell trobarien solució adequada altres problemes força interessants, alhora que podria ésser el punt de partida per alguns projectes d'envergadura. Es més: les

circumstàncies del present aconsellen l'existència d'aquest bloc de Federacions.

La Federació de Lluita ha enfocat la seva campanya advocant per la reencarnació de la Confederació Esportiva de Catalunya, i, en defecte seu, aleshores, crear un organisme nou de trinca. Sembla, pel que sabem, que el moment és del tot propici per tal de desenterrar l'afer de la Confederació, ja que hi han grans probabilitats d'arribar a una entesa en la que quedarien arranjats satisfactòriament els principals obstacles, insuperables fins avui, que realment són l'eix de tot el problema. Tot fa preveure, doncs, que la Confederació Esportiva de Catalunya entrarà de nou en un pla d'actualitat.

Ignorem, al moment d'escriure aquestes ratlles, com reaccionaran els elements consultats i què en sortirà de tot això: si veurem el ressorgiment de l'antic conglomerat o bé el seu enterrament definitiu amb la naixença d'una nova estructuració confederal.

Per a nosaltres no hi ha dilema però. Confederació Esportiva de Catalunya, o Unió de Federacions o qualsevol altra etiqueta amb la què es vulgui donar fisonomia al nou organisme! Tant se val. No és el nom sinó el contingut el que dona valor a una cosa.

Tots sabem el què era la Confederació Esportiva de Catalunya, de trista memòria. Nosaltres, que el nostre nom d'actuació no encobreix mesquins interessos, podem parlar-ne amb tota naturalitat i desprendiment.

Un cos migrat, anèmic, amb uns tentàculs poderosos, desproporcionats, que'l consumien totes les energies Heus'ací el què era la C. E. C. La complicació del seu mecanisme, una burocràcia desmesurada, el seu esperit amoral — aixopluc de paràsits de tota mena — malmeteren, en desvirtuar-la, la seva finalitat. Els seus propis defectes li crearen la situació artificiosa que li portà el fi precari que tots coneixem.

Per això, si les gestions d'ara haguessin de servir per a desenterrar totes les despulles que avui romanen soterrades amb una lleugera capa d'oblit, que cada dia aniria fent-se més densa, i portar-les de nou a la llum per tal de muntar amb el mateix esquelet — no importa si amb la mateixa fisonomia o una altra de més escaient — el cos al qual es vol donar vida, se'ns faria certament un ben migrat favor. Es la mentalitat, els conceptes de vida d'aquest cos el que, revolucionàriament si cal, és precis modificar. Sentim aversió per les coses enfarfegades que dissimulen la buidor del seu contingut. El seu encarquament i tot l'aparell desmesurat de què es volten no serveixen més que per esdevenir-lo inefaç. En lloc de les facilitats que hom n'espera

Eu el breu temps que portem constituïts, la tasca realitzada per nosaltres ha sigut d'una eficàcia indubtable, i prometedora de millors resultats

en resulten solament entorpiments. Evitem-nos, doncs, una vergonya!

Pel que hem pogut copçar, aquest mateix és l'esperit que mou els propugnadors de la campanya. ¿Podran, però, portar durant tot el procés que ara s'inicia, a través de totes les topades d'interessos que s'originaran, les idees directrius d'ara, incòlumes, fins la fita prevista? Amb el contacte extern no es desnaturalitzarà llur sentit? El temps té la paraula...

Divulgacions d'«ACCIÓ ATLÈTICA»

CONFERÈNCIES

—A l'Agrupació Cultural Francesc Aragó, el dia 28 del passat mes d'abril, va donar la que hi havia anunciada a càrrec de nostre consoci N'Esteve Moreno tractant el tema «L'ajut oficial dels Estats a l'atletisme; un Estat model.»

Va fer un estudi comparatiu del què s'obté actualment de l'atletisme i el què se'n podria treure si es comptés amb l'apoi oficial. Va detallar amb forma interessant com a Finlàndia l'apoi dels organismes oficials, permet a aquell petit Estat ésser considerat com a la primera potència d'Europa i proporcionalment del món.

—Al C. E. Montseyn, el passat dia 15 se'n va celebrar una altra que va anar també a càrrec d'En Moreno qui va aprofitar l'avinentsa d'haver-se aplegat uns quante entusiastes amb motiu del repartiment dels premis del festival Rossend Calvet, per a parlar-los de «La formació ciutadana a través de l'atletisme.»

Altres conferències a celebrar

Dia 31 maig. — C. E. Aliga. — Ignasi Mañes parlarà sobre «Evolució de l'atletisme a través dels temps.»

Dia 31 maig. — A. E. Tagamanent. — Esteve Moreno parlarà sobre «Com ajuda l'atletisme a la formació d'una raça perfecta.»

Dia 2 juny. — A. C. Francesc Aragó. — Gumersid Brunet parlarà sobre «Perqué ens cal una educació integral.»

Dia 7 juny. — C. E. Aliga. — Esteve Moreno parlarà sobre «Com s'entén i com deuria entendre's l'atletisme.»

Dia 14 juny. — C. E. Aliga. — Gumersid Brunet parlarà sobre «Importància de la cultura física en els temps moderns.»

Totes aquestes conferències començaran a les 10 de la vetlla, i aniran acompanyades de projeccions de diapositives pertanyents a l'arxiu particular de nostre consoci Ignaci Mañes, el qual les cedeix galantment a tal objecte.

Una fitxa mèdica que no s'aplica

Als Reglaments de la Confederació Espanyola d'Atletisme i als de la Federació Catalana es parla de l'existència d'una fitxa mèdica de la qual haurien d'estar proveïts tots els atletes en actiu, revisant-la periòdicament. Això és magnífic en la seva concepció teòrica; però és deplorable quan arriba a la seva aplicació pràctica, tota vegada que no sabem de cap atleta que hagi cuidat de fer-se revisar la dita fitxa, admetent que n'hi hagi alguns que estiguin en possessió d'ella.

No és pas de creure que això sigui degut a que la fitxa en qüestió resulti ineficaç, car és ben evident la seva utilitat amb mires a controlar els beneficis que hom reb de la pràctica de l'atletisme, i més encara per advertir a l'atleta qualsevolga trastorn orgànic que no li permetés sense perill, seguir la pràctica de l'atletisme.

Hem tingut a les mans un exemplar de la fitxa mèdica al·ludida i un exàmen de la mateixa ens ha fet suposar que la gran quantitat de dades a revissar, fa molt costosa la seva revissió i això fa que els atletes no puguin atendre com és degut aquest afer ni tampoc els Clubs, a consciència, poden fer pressió en aquest sentit.

Davant d'això ¿no seria interessant anar a la creació d'una nova fitxa, més simplificada, qual revissió estigui a l'abast dels atletes i dels Clubs?

Prometem seguir estudiant aquest afer.

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

(retalli's i enviïs a Urgell, 9, 1.er- Barcelona)

Sr. President d'Acció Atlètica

Molt Sr. meu:

Li agrairé es serveixi subscriure'm a la seva publicació mesal «Atletisme» per un any a partir del mes de la data a qual efecte li adjunto en segells de correu la quantitat de Ptes. 3'60.

Nom

Carrer Ciutat